

Hoe mooi kan het zijn!

ACTIVITEITEN | 09-07-2013 | Jos Mulder

Lockershop jeugdkamp 2013: Hoe mooi kan het zijn!!! Het is inmiddels dinsdag 9 juli. Toch tijd voor een korte weergave van het jeugdkamp van afgelopen weekend. Ik kijk rond in mijn kamer en zie daar nog de restanten staan van het kamp. Hoewel ik had bedacht zoveel mogelijk mee te nemen vanuit de hal en kantine, zijn er toch altijd spullen die je van huis moet meenemen. En die staan er nog net zo als toen ik zondag, eind van de middag, de auto leeghaalde samen met Kim en Jordy. Zo langzamerhand moet het toch weer in de kasten en laadjes. Morgen, bedenk ik. Nog steeds even bijkomen van het jeugdkamp (en nog een beetje van de Week van Alterno).

Wat zijn we toch een bofferds. Hoe mooi kan het zijn? Om te beginnen met het weer. Volop zon, warmte en weinig wind. Perfect voor kamp. Hoe mooi kan het zijn dat we alle inschrijvingen kunnen plaatsen omdat we tussendoor op de valreep nog een groter huisje hebben gereserveerd. Hoe mooi kan het zijn dat we een bijdrage kregen van Lockershop en VVA voor de wens om naar Slagharen te gaan, omdat we 40 jaar bestaan. Hoe mooi kan het zijn dat we na afloop zien dat er niemand gewond is geraakt of naar huis moest om een andere reden. Hoe mooi kan het zijn dat we eigenlijk alleen maar vrolijke gezichten zien (en soms een beetje slaperig). Kortom, wij kijken als begeleiding terug op een mooi jeugdkamp.

Het begon natuurlijk allemaal vrijdag met het melden in Heino en het ontvangen van een prachtig t-shirt. Op de achterzijde het thema: Glitter and Glamour. Zo heel veel hebben we er niet mee gedaan, maar ach, je moet het ergens aan ophangen. Dan het traditionele mix-mix-toernooi. De velden zijn opgezet door Gerben, Jaap, Jordy en Kim, nadat we eerst een stuk land hebben veroverd van onze Duitse buren. Zo snel hebben zij zich destijds niet overgegeven, nu gaat het nagenoeg na een vriendelijk, bijna Duits, verzoek. Wollen sie bitte die doel verplaatsen?? Met een beetje hulp, verstaan zij ons prima.

Altijd goed om de boel te mengen en elkaar te leren kennen. Na een aantal potjes wordt het donker, worden we hongerig en gaan we broodje knak eten. Ook inmiddels een traditie. Zo'n 400 knakken in de pan, op zo'n 200 broodjes. Het mini-kamp evenaren we niet, maar we zijn goed op weg met 79 kinderen.

Dan het nachtspel: dodenschijn. Inge geeft de instructies, ik probeer uit te leggen hoe ze moeten lopen en wat ze moeten doen. Plaatjes raden. Hoe moeilijk kan het zijn? In groepjes gaan de kinderen op weg. Onzeker, nu al bang en met een vage blik van: moet dit echt?! Nou, ja, je gaat het in ieder geval proberen. Grenzen verleggen, heet dat en dat doen we het hele kamp door. De route is eenvoudig, maar toch slaagt er een groepje in te verdwalen (al na 100 meter, dus enige verdenskingen zijn er wel). Via onze groepsapp jeugdkamp kunnen wij als begeleiding alles volgen. Wie is waar hoe laat en in welke hoedanigheid. Na ruim een uur komt het eerste groepje terug dat de route volledig heeft gelopen. Het was eng en spannend. Vooral die Jaap aap. Later blijkt dat deze Jaap aap ook de overige begeleiders de stuipen op het lijf heeft gejaagd. Terug naar de huisjes, slapen of keten. Beide mag, mits je maar binnen blijft. Deels lukt dat, tot 5 uur in de ochtend wanneer ik toch een paar lieden naar binnen moet jagen. Tja. Slapen doe je nu eenmaal niet of nauwelijks op zo'n kamp.

Dan zaterdag. 08.30 uur ontbijt want om 09.30 uur vertrekken we met de bus. Hoewel de geruchten zijn dat we naar Slagharen gaan, proberen we dat nog in alle toonaarden te ontkennen. Wat dacht de buschauffeur van een rondje Glitter and Glamour door Zwolle?? Hij brengt het niet echt overtuigend door de microfoon, waardoor elke verdere ontkenning over Slagharen verspilde moeite is. Iedereen heeft er zin in. Verplicht in het nieuwe zwarte kamp t-shirt (voor ons als begeleiding oh zo handig om de groepjes te herkennen en dus enigszins als paparazzi in de gaten te houden). Sommige dames hadden toch liever hun topje aangehad vanwege de warmte (en de jongens;)). Bij aankomst instrueren we de jeugdigen nog voor het spelen van een spel met een waterpistool. Bekend als Gotcha, maar wij noemen het Paparazzi spel. Te enthousiast wordt begonnen en voor we het weten zijn er een aantal goed nat. Jordy en Marinda houden er hun eigen spel op na, waardoor ze beiden goed nat zijn. Kinderen...laat ze spelen.

De hele dag sukkelde dat een beetje door. Wel/niet in de achthoek, wel/niet in de boten, wel/niet in de kabelbaan... ach, wat hebben ze het moeilijk. Ijsje tussen door, even hangen, want we zijn toch wel moe. Slapen...., nee, want de begeleiding beschikt ook over waterpistooltjes en wij waken als geen ander op slaappgedrag. Ze zouden vannacht eens té wakker kunnen zijn!!!

Helaas voor Anneloes en Danielle verloopt dit weekend letterlijk op krukken. Zij kunnen niet veel meedoen, maar doen hun best wel aan te haken bij de groep. Top gedragen, meiden!

Om 16.00 uur is het tijd om te verzamelen en weer huiswaarts te gaan. Jordy en Inge zorgen er voor dat de groep door diverse soorten harde muziek niet in slaap valt.

Terug in Heino gaan we zwemmen. Oh, wat kan dat heerlijk zijn. Verkoeling. Even buikschuiven, vla-rugby en bommetje. Schijnbaar toch nog niet moe genoeg. Wel hongerig, dus de bbq gaat aan. Dat gaat er wel in. Broodje hamburger, sla, salade, worstje, ... Onze bakkers Jaap en Jos braden en keren tot het een lieve lust is.

Dan weer tijd voor bewegen. Rick maakt teams, waarbij de samenstelling optimaal verdeeld is. Jongen-meisje, jong-oud (nou ja, oud...). Moonlight volleybal, want het begint al aardig te schemeren. Dan tijd om te douchen. Fris en fruitig gaan we naar het kampvuur waar Siem met zijn gitaar ons een romantisch en sfeervol samenzijn-avondje bezorgt. Manon en Christine zijn onze zangeressen en het achtergrondkoortje bestaat uit enkele heren en dames die de tekst via een appje proberen mee te zingen. Intussen wachten wij ook nog op de koerier voor het pompje van Janneke.

We moeten om 24.00 uur terug zijn bij het huisje. Mede gasten wilden al dat wij dit bijzondere avondje rond 23.30 uur beëindigen, maar daar trapt wij niet in. Hoe kan je nu zo'n sfeervol samenzijn vroegtijdig afbreken? Ik denk dat zij de teksten van onze liederen niet mee konden zingen, of in ieder geval niet mee konden klappen. Oh, wat hebben enkelen onder ons toch een mager??!! ritme gevoel. Goed dat zij volleyballen. Maar bij aanmoedigen van onze teams moet dit toch echt nog even geoefend worden.

Op naar bed. Rond 01.00 zie ik dat iedereen toch stilletjes zijn nest op zoekt. Mooi, denk ik. Ook ik ga mijn bed op zoeken. En het is waarachtig redelijk stil. Tot de volgende ochtend 08.00 uur zijn het eigenlijk alleen nog de begeleiding die al wakker is. Nou ja, wakker, Jos??? Koffie doet wonderen.

Ontbijten om 09.00 uur. En dan zwemmen en spellen doen bij het meer. Willemien is intussen gearriveerd met appeltaart. Dus eerst maar eens koffie. Ik neem onze spullen en gehandicapten mee in de auto. De spellen worden uitgelegd, teams verdeeld en we gaan ervoor. Even wat druk op de ketel, want we moeten om 12.15 uur lunchen. Dat wil zeggen, ook droog, schoon en netjes naar het restaurant. Met enige moeite lukt het om rond 12.45 uur daar te zijn. Koude kaassoufflés, jammer dan. Maar ze smaken er niet minder om.

Opruimen, opruimen, opruimen. Niet iedereen zijn favoriete activiteit. Wat een zoi in amper 2 dagen. Nog even zwemmen in het zwembad. Inge en Kim spannen nog even een volleybal net. Demi had gisteren al een hele grote bal opgeblazen, dus gaan met die bal. Moe, maar voldaan komen ze terug. De laatste dingen in de tas, tas naar buiten en wachten. Ik doe de prijsuitreiking voor beste acteur. Duidelijk was dit Mike. Mike, de punten heb je echt met rugby vergaard. Imre zou je tegenhouden, maar dat is haar onvoldoende gelukt. Toch nog meer eten, Imre.

De kampinspectie komt. Er mist een kussen. Even zoeken en de kussen komt bovenwater. In het andere huisje.... Hoe zou dat toch komen???

Iedereen enorm bedankt voor het weer onwijsgeve kamp, jullie inzet, jullie grappen en grollen, jullie wakkerhoud-acties, jullie gegil in het

bos, jullie strepen op de buik van het schuiven, de vla in jullie overal, de discussies, ... kortom, het was weer top om met zo'n groep een weekend weg te mogen.

Dank ook aan Marinda (voor de plaatjes die we niet gebruikt hebben en de uitdagingen die jij aanging met Jordy), Jordy (met zijn nimmer aflatende vrolijke humeur en altijd in voor een geintje), Gerben (voor het opzetten, afbreken, opzetten en weer afbreken van de netten), Jaap (voor het altijd maar dragen van het glitterhoedje), Inge (voor het altijd maar weer verzinnen van nieuwe spellen en het lenen van de spullen), Jos (wiens gezicht ik zelden zie, want het foto toestel en/of video zit er voor, maar wel zorgt voor fantastische herinneringen), Kim (voor het opvangen van een jeugd lid wat er even verloren bijloopt of wat hulp nodig heeft), Willemien (voor de appeltaart en het gebruiken van de volumeknop als dat nodig was).

Monique Nijhof